

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1451/05
08.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Биљане Драгојевић, Власте Јовановић, Јелене Боровац и Владимира Тамаша, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, против туженог ББ, чији је пуномоћник ВВ, ради супружанског издржавања, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж.2328/04 од 14.12.2004. године, у седници одржаној дана 08.09.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж.2328/04 од 14.12.2004. године у усвајајућем делу.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Панчеву П.354/04 од 05.07.2004. године делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиљи на име супружанског издржавања плаћа 30% од пензије коју остварује код Републичког фонда за ПИО самосталних делатности, почев од дана подношења тужбе а заостале рате у једном износу, са законском затезном каматом од дана доспелости сваке појединачне рате па до коначне исплате, са доспелошћу даном исплате пензије. Део тужбеног захтева преко досуђеног износа од 30% до тражених 50% одбијен је као неоснован.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж.2328/04 од 14.12.2004. године, жалба тужиље одбијена је као неоснована и првостепена пресуда је потврђена у одбијајућем делу. Истом пресудом, жалба туженог је делимично одбијена и првостепена пресуда је потврђена у делу у којем је тужени обавезан да плаћа месечно 15% од пензије, на име тужиљиног издржавања, док је делимичним усвајањем жалбе туженог првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен за још 15% од пензије.

Против наведене другостепене пресуде у усвајајућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући ревизију у смислу чл.386. ЗПП ("Сл. лист СФРЈ" бр.4/77 са изменама и допунама) који се примењује на основу чл.491. став 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр.125/04) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. став 2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на друге повреде овог закона због којих се у смислу чл.385. став 1. тач.1. и 2. ЗПП ревизија може изјавити.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су супружници, у браку закљученом 10.01.1971.године, из којег имају два пунолетна и ожењена сина са којима су живели у широј заједници. Због насталих породичних, а затим и брачних сукоба са туженим, тужиља је била принуђена да напусти заједницу 08.09.2003.године. Од тада живи у изнајмљеном стану са старијим сином, снахом и њихово троје деце, док је тужени остао у кући на којој је сувласник са 1/2 дела и у којој поред њега живи млађи син странака са супругом и малолетним дететом. Тужиља је домаћица, рођена 19__године, а од 1999.године болује од обољења крви. Од престанка брачне заједнице тужиља се издржава повременим сезонским пословима, а тренутно у једној породици у __ чува дете за месечну зараду од 8.000,00 динара, али и овај посао обавља отежано због година и здравственог стања. Синови странака издржавају се обављањем повремених послова. Тужени је пензионер са месечном пензијом од 12.000,00 динара и учествује у трошковима заједничког домаћинства са млађим сином странака. У току трајања првостепеног поступка текао је и бракоразводни спор странака по тужби коју је поднео тужени.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да тужиљи припада право на супружанско издржавање од туженог, па су пресудама обавезали туженог да за издржавање тужиље као брачног друга, плаћа месечно 15% од пензије коју остварује.

Овакво закључивање нижестепених судови и одлука о тужбеном захтеву засновани су на правилној примени материјалног права и образложени ваљаним разлозима, које прихвата и Врховни суд.

На основу чл.357. став 2. и 3. Породичног закона ("Сл. гласник РС" бр.18/2005) на спорни однос странака

поводом захтева тужиље за супружанско издржавање примењују се одредбе Закона о браку и породичним односима ("Сл. гласник СРС" бр.22/80 и 11/88 и "Сл. гласник РС" бр.22/93 ... 29/2001). Правилном применом одредаба чл.287., чл.309., чл.310. и чл.310. а) наведеног Закона, нижестепени судови су утврдили и оценили чињенице од којих зависи право тужиље на супружанско издржавање од туженог, као и висина његове обавезе. Приликом закључивања о постојању тужиљиног права и одлучивању о висини новчане обавезе туженог, узете су у обзир и оцењене све личне, породичне и материјалне прилике странака, потребе тужиље као издржаваног лица, и сопствене потребе туженог и његове могућности у вези са обавезом издржавања тужиље.

Правилно су на основу чл.287. Закона о браку и породичним односима, нижестепени судови закључили да тужилји припада право на супружанско издржавање од туженог као брачног друга, будући да је из оправданих разлога напустила брачну заједницу, а да је њено садашње запослење привременог карактера, с обзиром на природу тог посла и њено нарушено здравствено стање. Имајући у виду укупне прилике и потребе обе парничне странке као брачних другова, Врховни суд налази да досуђени износ издржавања у висини законског минимума од 15% од пензије туженог неће угрозити његову егзистенцију. Тај новчани износ, који тренутно износи 1.800,00 динара месечно, представља само допуну потребних средстава за издржавање тужиље, које ће морати да обезбеди сама или преко других лица. Обавеза једног брачног друга да издржава другог необезбеђеног друга је приоритетна у односу на обавезе свих осталих лица, па и њихове деце.

Према одредби чл.287. став 1. Закона о браку и породичним односима, право на супружанско издржавање има брачни друг који нема довољно средстава за издржавање. Како је побијаном пресудом тужилји досуђен управо недостајући износ средстава потребан за њено издржавање, који јој тужени према сопственим потребама и могућностима може обезбедити без угрожавања сопствене егзистенције, неосновани су у том смислу његови ревизијски наводи о погрешној примени ове законске одредбе. Тужени није обезбедио тужилји као брачном другу други облик издржавања, кроз уживање заједничке или његове посебне имовине, да би могао тражити да буде ослобођен новчане обавезе издржавања у складу са одредбом чл.315. истог закона.

Остали наводи ревизије којима се указује на погрешну оцену изведених доказа и погрешно утврђене одлучне чињенице, не могу бити од значаја за друкчије решење ове правне ствари, јер не могу представљати ревизијски разлог у смислу чл.385. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу чл.393. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

вг